

El Diacrític | | Actualitzat el 01/11/2017 a les 10:24

?De Vila a Brussel·les, camí de l'autonomia no-de-Portugal

«Algú es pensava que la independència seria bufar i fer ampolles? Algú que diu que vol ser independent pot argumentar per no ser-ho que a aquell de qui depèn no li agrada la idea i l'ha amenaçat?» | «Si qui guanya és el sobiranisme, continuarem amb els mateixos «perills» que ara i les reaccions internacionals seran inexistents perquè una autonomia és «un assumpte intern» de l'Estat espanyol»

Carles Puigdemont, amb set dels seus consellers, a la compareixença d'ahir a Brussel·les | TV3

I va arribar el dilluns 30 d'octubre i ningú dels que ho podien fer va fer sonar xiulets. Milers de persones preparades per resistir pacíficament els embats de l'Estat i els seus mercenaris van esperar infructuosament que els diguessin que calia fer allò que saben que calia fer. I ni l'ANC ni Òmnium van badar boca ni van bufar res. El Govern continuava mut però es feia fotos per fer veure que algun conseller estava «treballant amb total normalitat». Fins i tot a la CUP feien feina al Parlament «per posar un granet d'arena en la construcció de la República».

La República somiada i no se sap si declarada se n'havia anat de vacances, o estava suspesa, o descansant... o mai no havia existit. No els importa massa. Vacances obligades a Bèlgica, nord enllà, allà on Josep Carner deia que «nens amb molles a la mà (dirien): -És el senyor de cada dia.» i la gent penjada aquí esperant el dia en què ja no podríem més i ho podríem tot que tampoc era avui, ni demà.

El dia abans de Tots Sants, Puigdemont tornava a xerrar envoltat de Forn, Serret, Comín, Bassa, Borràs, Puig i Ponsatí, set dels seus consellers. Justificava la seva nova ubicació en una roda de premsa en què explicava que, un cop proclamada la independència i davant d'una ofensiva del Govern espanyol que seria «altament agressiva i sense precedents contra el poble de Catalunya, contra els funcionaris que es mantinguessin fidels al Govern legítim i contra aquest Govern», (...)

havien decidit prioritzar «la prudència, la seguretat i la moderació». Algú es pensava que la independència seria bufar i fer ampolles? Algú que diu que vol ser independent pot argumentar per no ser-ho que a aquell de qui depèn no li agrada la idea i l'ha amenaçat? Potser sí però és clar que si ho fa mai serà res que ja no sigui.

Pel que fa als funcionaris, gràcies per la part que em toca però quan alguns ens posem en un tema com aquest és per anar per totes i cap manaire té dret a aturar-nos perquè digui que pateix per nosaltres. No fotem, que aquest argument és el mateix que va utilitzar Mas per descafeïnar el 9-N! L'únic que faria entendre aquesta reculada històrica seria el que, en un tuit, explicava Jesús Rodríguez quan deia que «Mariano Rajoy pretendia decretar el 116, sacar el ejército a la calle y atacar a la población civil». Ara bé, quin fons real tenen aquestes paraules? Cap si Puigdemont no les corrobora i les explica. Si això era així, cal fer-ho saber al món sencer, perquè si no el que hi ha és un altre paisatge i fa impossible entendre la justificació d'una decisió que crec fora de lloc i, ahora, profundament equivocada. La República Catalana no es fa des de Brussel·les.

El discurs de Puigdemont també ha corroborat el mercadeig a què va sotmetre el mandat de l'1 d'octubre «a canvi d'un diàleg franc» amb l'Estat, que per sort ni PP ni PSOE van acceptar. I ha deixat clar que no es van llençar a una disputa de l'hegemonia amb l'Estat perquè «divendres al vespre vam constatar que hi havia una ofensiva brutal del govern espanyol en contra de les institucions catalanes i tots els seus funcionaris». Com es pensaven que reaccionaria l'Estat espanyol? Enviant flors i violes? Si no entres a disputar l'hegemonia amb l'Estat del qual et pretens independitzar, millor que no comencis cap procés d'alliberament nacional perquè aquest és el centre de tot, absolutament de tot, i no estar disposat a disputar-lo equival a no voler fer possible mai la independència.

Acabada la roda de premsa, en què també es negà que qui la fa vulgui demanar asil polític a Bèlgica, un fet que per si sol podria justificar el viatge al país de Tintin, continuo llegint sobre això que ja no és «procés» però s'hi assembla tant. Faig cap a les declaracions que Santi Vila va fer després de plegar com a conseller d'Empresa i Coneixement. Aquest senyor (no ho oblidem!) ha estat conseller del Govern de Junts pel Sí que en el seu programa tenia l'objectiu central de fer la independència de Catalunya, proclamar la República i construir allò que ells en deien «estructures d'estat». Ha estat, ahora, home de confiança de Puigdemont i és encara ara amic personal del president.

Vila, en una entrevista a Rac 1 de la qual en surt el titular que podria ser el cap de llista del PDCat a les eleccions autonòmiques del 21 de desembre, deixa clar que «Mai vaig donar instruccions als meus departaments sobre preparar la independència perquè no veia aquesta jugada». Caiem totes de cul o no cal encara? Aquest personatge suposadament independentista, tot i que poc, ha estat al capdavant de diverses conselleries els darrers anys i «no veia aquesta jugada»? Quina presa de pèl és aquesta? Ja han tret totes les sorpreses o encara en tenen més de guardades?

Des de Bèlgica no arriben bones notícies i de la boca de Santi Vila, constatacions de moltes de les coses que algunes hem anat dient o denunciant els darrers anys i per les quals se'ns ha insultat continuadament o se'ns ha dit que mantinguem la calma i «en aquest moment potser això no cal...». També és cert que l'autocrítica i la crítica el «procés» se les ha endut com herba seca al vent. Cal que tornin a on som ara per fer realment alliberadora l'autodeterminació que vivim.

Dia rere dia, hora rere hora, continua amplificant-se la campanya per fer una candidatura unitària del «bloc sobiranista» i presentar-lo a eleccions autonòmiques, convocades des de l'Estat en aplicació de l'article 155 de la Constitució després d'intervenir i dissoldre l'autonomia de Catalunya mentre hi ha presos polítics com a conseqüència d'aquest conflicte. Participar en aquestes eleccions, de facto, dona legitimitat a qui pensa que la República Catalana del 2017 no ha existit mai. Si guanya l'espanyolisme, però, haurem llençat a la brossa anys de lluita absurdament.

Jo, malgrat la campanya comunicativa que des de xarxes socials, televisió, ràdio i premsa, continuo

veient que aquestes eleccions, si les guanya el bloc sobiranista, no serviran per res perquè res no canviarà a l'altre costat. L'Estat admetrà els resultats i posarà al capdavant de l'autonomia catalunyesa a qui sigui sempre que no surti de solc. I si surt de solc, 155. Si qui guanya és el sobiranisme, continuarem amb els mateixos «perills» que ara i les reaccions internacionals seran inexistents perquè una autonomia és «un assumpte intern» de l'Estat espanyol. Mentre alguns no creguin que cal fer la República i assumir les conseqüències d'aquesta proclamació a cara descoberta, no ens mourem de lloc. Si Puigdemont no n'és capaç, tal com ja ha demostrat, algú altre ho haurà de fer. I és clar també que el PDCat, igual que sempre havia estat Convergència, és la principal pedra davant la roda del carro sobiranista mentre no esdevingui de facto un partit independentista que no només hi cregui retòricament sinó que hi treballi realment.

Panorama complicat en general però més per a la CUP, que ha de decidir què fer, si anar o no anar a eleccions, sabent que si diu que sí, després tocarà, per imposició del calendari, aprovar els pressupostos neoliberals que també caldrà votar afirmativament per no ser titllats de «traïdors» o de «fills de puta» per whatsapp i tota la pesca. No em voldria veure en la seva pell, sincerament... tot i que la samarreta fa dies que no em toca a la pell.